

Een paardenmiddel...

„Ik kan zo niet naar mijn werk, heb je geen paardenmiddel? ”, vraagt Anne, 28 jaar. Ze is flink verkouden, ziet er beroerd uit, heeft koorts en is griepelig. Anne is geen persoon om thuis te blijven. Ze werkt op een kinderdagverblijf en heeft zich ziek moeten melden, omdat ze op haar werk bijna van haar stokje ging. Ze moet duidelijk tegen zichzelf beschermd worden.

„Helaas Anne, je moet je bed in en uitzielen. Je moet je lichaam de tijd geven om te herstellen en weer aan te sterken. Ik heb helaas geen paardenmiddel voor je.” Enigszins teleurgesteld verlaat Anne mijn spreekkamer. Het is echt weer de tijd van het jaar. Rond deze periode zijn er weer flink wat virussen actief die het mensen knap lastig kunnen maken om goed te blijven functioneren. Hoesten, proesten, buikpijn, misselijkheid, diarree, spierpijn. Het zijn klachten die ik in deze tijd vaker zie op mijn spreekuur. Ik ben altijd blij als ikzelf zo'n griepelig beeld achter de rug heb, want dan heb ik in ieder geval wat antilichamen opgebouwd tegen bepaalde virussen. Ik ben overigens net zoals Anne. Ik moet echt doodziek zijn en kruipend mijn spreekkamer binnen komen, wil ik thuisblijven om uit te zieken. Of dat nou zo verstandig is laat ik even in het midden.

De jaarlijkse griepvaccinatie-middag in de praktijk, waarbij de mensen die daarvoor in aanmerking komen een griepvaccinatie krijgen is inmiddels ook geweest. Ik als huisarts neem die zelf ook, omdat gebleken is dat ik dan minder kans heb om patiënten te besmetten als ik het virus bij me draag. In die zin is voor mij de griepvaccinatie een soort van 'paardenbeschermmiddel'.

Ik roep Jan de Vries binnen. Terwijl hij zijn T-shirt uittrekt, vertelt hij twee moedervlekken op zijn rug te hebben die hij graag weg wil hebben. „Ze jeuken en eentje bloedt.” Inderdaad zie ik twee opvallende moedervlekken op zijn rug zitten. „Ga maar op je buik liggen op de bank, dan haal ik ze gelijk weg.” Ik maak de verdoving klaar, ontsmet de moedervlekken en verdoof ze. Ik pak een mesje en vraag aan Jan of hij de prikkjes rondom de moedervlekken voelt. „André, je bent steeds in het midden van mijn rug bezig, maar de twee moedervlekken die ik bedoel zitten richting mijn nek.” Ik schrik en zie twee hele kleine moedervlekken, die mij niet waren opgevallen.

Ik ben toe aan een paardenmiddel...

Huisarts André van Loenen heeft een dokterspraktijk en is directeur van Medisch Centrum Zaan-zorg waar verschillende hulpverleners met elkaar samenwerken. Om de week schrijft hij voor deze krant. De beschreven voorvallen berusten op waarheid. Genoemde personen zijn fictief.

